

De schat van Hoya Torqizin

Robin Rozendal

De schat van Hoya Torqizin

Robin Rozendal

Gepubliceerd door Robin Rozendal

Copyright 2020 Robin Rozendal

Ontdek meer werk van Robin Rozendal op www.robinrozendal.nl

Inhoud

[Deel 1. De professor](#)

[Deel 2. De huurling](#)

Deel 1. De professor

Professor Jurinder Tonkari weet het zeker. *Dit gala kan niet echt zijn.* Hij blijft stilstaan op de drempel van de schitterende balzaal, zo plotseling, dat Mare Qi-an tegen hem op loopt. Hij struikelt de zaal in, met zijn stoffige laarzen op de glanzende vloertegels, en moet aan de kant duiken voor een walsend danspaar. De rode jurk van de vrouw wappert langs zijn benen, als om hem te bewijzen hoe echt ze zijn. Haar parfum dringt in zijn neusgaten. Het is de geur van het turquoise mos dat overal rond de stad groeit: een houtige geur, bloemig en romantisch, de geur van adel en vervlogen tijden.

Hij werpt een blik op Mare – *de huurling* – zoals hij haar in zijn hoofd noemt.

‘Hoe vaak moet ik het nog zeggen! Voorzichtig!’

‘Ik weet niet waar je je zo druk om maakt. Zo te zien is hier niks aan de hand.’ Ze zet haar handen in haar zij en kijkt om zich heen naar de vele dansparen, die door de gouden zaal zwieren.

Jurinder gebaart naar de dansers. ‘Kijk dan! Je ziet toch ook wel dat dit niet klopt! Dit gala – het kan hier niet zijn! In een levende stad kan een luchtspiegeling zoals dit maar één ding betekenen: je kan elk moment sterven!’

‘Wat overdrijf je. Het is gewoon een feest. Nou en?’

Hij trekt ruw zijn jasje recht. ‘Gewoon een – Gewoon? Bij de goden, hoe kan Meester Jorel Han gedacht hebben dat het een goed idee was om jou mee te sturen op deze missie?’

‘Nee, je bent zelf een lekkere investering.’ Ze stampet met haar laarzen op de vloer, waardoor de laatste opgedroogde stukken modder ervan afvallen. Ze schopt de viezigheid achteloos aan de kant. ‘Ik dacht dat jij iets wist van deze plek. Wat ben je ook weer, een aluroloog? Waarom hebben we dan geen galakleding bij ons?’

Jurinder zet zijn bril recht en veegt over zijn kleding. Stof dwarrelt naar beneden op de gepoetste vloer. ‘Aluriloog heet het, iemand die de aluria, de levende steden, bestudeert. En ik zeg je – er is iets mis met deze alurin. Dit gala hoort hier niet te zijn!’

Mare gaat met haar handen door haar wilde bos kroeshaar, en trekt de spinnenwebben eruit. ‘Ik had verdomme mijn galajurk weer eens kunnen gebruiken, als *iemand* me dit van tevoren had verteld.’ Ze veegt driftig de spinnenwebben af aan haar grof geweven broek.

Jurinder schudt zijn hoofd. Hij had niet gedacht dat hij – inmiddels alweer tien jaar geleden afgestudeerd en de initiator van vele baanbrekende onderzoeken naar de aluria – nu nog steeds met dit soort incapabele mensen zou moeten werken. Niet eens een mens – een mosharèn. Zijn studies hebben hem alles geleerd wat hij moet weten over mosharèn. Ze zijn afstammelingen van de eerste bewoners van dit land, de machtige sharèn, en zijn de reden dat de aluria tegenwoordig in een staat van verval verkeren. Met hun donkere en getatoeëerde huid zijn de mosharèn duidelijk herkenbaar, dus was het altijd makkelijk om bij ze uit de buurt te blijven. Tot nu.

De tatoeages op Mares armen en gezicht vertellen hem genoeg. Ze draagt de symbolen van een van de bendes van de havenstad Tidoori. Hij klemt zijn lippen op elkaar. Hij heeft nog nooit een moshar ontmoet die te vertrouwen was. Hij begrijpt niet hoe Darius Jorel Han, hun opdrachtgever, kon denken dat een moshar inhuren een goed idee is.

Hij zucht en loopt een stukje bij haar vandaan, naar een van de pilaren die het balkon boven hun hoofd ondersteunt. Staart naar de kroonluchters met tientallen lichtjes, de standbeelden op de galerijen, de weelderige bloemstukken vol met het turquoise mos, en de mozaïeken in de gewelfde zoldering, terwijl de zwevende tonen van de muziek om hem heen wervelen. Hij staat het zichzelf toe – hun zoektocht naar de troonzaal kan wachten – hij kan heel even genieten van het moment.

Hier zijn, en een echte levende stad vinden, is de enige reden dat hij de opdracht van Meester Jorel Han heeft aangenomen. Hij ademt diep in en probeert de alurin te voelen. Te ervaren. Dit is hoe de alurin eruit gezien moet hebben in haar glorie-tijd. Hoe lang zou dat geleden zijn?

Hij raakt met zijn hand de pilaar aan, glad onder zijn vingers, en een beetje warm. Een kleine glimlach speelt met zijn lippen. Na al die jaren dat hij aluria bestudeert, vindt hij ze nog steeds ongelofelijk. Steden met een bewustzijn en een energie die overal doorheen stroomt. Door de huizen en de grond, door de muren en door de lichamen van hun bewoners.

Hij heeft zich vaak ingebeeld hoe het was om te leven in de tijd waarin de oude sharèn deze landen nog bevolkten. Hij stelt zich voor hoe zij samen door deze landen trokken, en toen deze plek geschikt bevonden. En hoe ze hun handen op de grond legden, en op de rotswanden, contact maakten met de aarde en de rotsen, en met vereende krachten de alurin lieten groeien en ontwaken. En daarna: de bloeitijd.

Jurinders blik dwaalt door de zaal, en danst mee met de paren. Zou de bloeitijd er zo uitgezien hebben? De meeste aluria zijn tegenwoordig ruïnes. Desolate doolhoven waar slechts de wind nog speelt. Het zijn verraderlijke oorden, want levende steden sterven niet zomaar.

En deze alurin, Hoya Torqizin, is zo'n ruïne. De dagen die ze hebben gezwogen om hier te komen, benadrukken dat. Naburige dorpen zijn verlaten, waardoor de alurin nu in een niemandsland ligt, ver van alles vandaan. Troosteloze bergpaden, kale grijze rotsen zover het oog kon zien. Ze hadden hier en daar moeten klimmen op plekken waar de oude weg bedolven was onder rotsblokken. Jurinder was blij dat hij onlangs nog een trektocht had gemaakt in de bergen, zodat zijn conditie niet onderdeed voor de fitte mosharènvrouw.

Pas toen ze dichterbij de alurin kwamen, zagen ze weer begroeiing, die slechts bestond uit het wonderlijke turquoise mos wat hij nog nooit ergens anders had gezien. Hij had er niet veel aandacht aan besteed – hij was aluriloog, geen botanist – en was blij toen ze eindelijk de oude stad bereikten, met een vervallen stenen poort die was ingeklemd tussen twee bergwanden.

Smalle, stoffige wegen tussen kapotte huizen erachter, die volledig overgroeid waren door het mos. Dat was hier langer dan buiten de stad, en de lange zeeblauwe haren golfd in de wind als water. Ze vonden de tunnels naar het hart van de stad pas na een week, en dachten eindelijk in de buurt te komen van hun doel.

En nu dit. Het klopt niet. Volgens alle bronnen is Hoya Torqizin dood. Maar het woekerende mos buiten, en nu dit gala – dit lijkt het tegenovergestelde te bewijzen.

Hij roept zichzelf tot de orde. Ze hebben te lang gedraald.

'Of Hoya Torqizin nu dood is of leeft,' zegt hij, 'dit gala is niet echt, dat kan niet anders. Ik denk dat de dansers ons niet zullen zien, ook als we midden tussen ze in gaan staan. Misschien is het een echo van wat hier vroeger was.' Daar heeft hij weleens wat over gelezen, hoewel hij het nog nooit zelf heeft waargenomen. Als ze niet te lang blijven, zou het kunnen dat de alurin hen niet eens opmerkt.

Mare komt naast hem staan en wijst naar een man tussen de dansers. 'Volgens mij ziet hij ons anders heel goed.'

De man kijkt inderdaad hun richting uit. Hij staat op een podiumpje, naast de muzikanten. Zijn rimpelige gezicht trekt een beetje, terwijl hij naar ze staart.

Het zweet breekt Jurinder uit. Het idee dat deze alurin slechts in slaap was, al die eeuwen, kan hij nu niet meer uit zijn hoofd zetten. *Zouden slapende aluria ook dromen?* De gedachte raakt hem met een schok.

Jurinder kijkt om naar Mare als ze haar bijl ter hand neemt, een groot wapen, gedecoreerd met dezelfde krullende symbolen als op haar huid.

'Wat doe je!' fluistert hij, en gebaart met zijn hand. 'Doe dat weg, nu!'

'Wat? Dit is waarom ik hier ben. Jij bent het brein en de gids. Ik ben jouw beveiliging, en die taak neem ik serieus.'

'Als je veilig wil zijn, dan kun je je wapen beter verbergen,' fluistert Jurinder, 'en je best doen eens wat vriendelijker te kijken. Tegen een levende stad kun je niet vechten. Dat heb ik Darius Jorel Han ook geprobeerd uit te leggen.'

'Darius liet zich gelukkig niet voor de gek houden door omhooggevallen professors.'

De oude man op het podium rekt zijn nek uit en kijkt beter naar hen.

Jurinder gebaart wild naar haar. ‘Verberg die bijl!’

Mare sputtert, maar de bijl verdwijnt weer onder haar mantel.

Een diep gekraak klinkt en de grond schudt licht. Jurinder houdt zijn adem in, maar de dansers reageren niet eens op het geluid. De oude man is verdwenen en Jurinder zucht. Hij schudt zijn hoofd naar Mare. ‘Verdomde moshar.’

‘Jij mag blij zijn dat je zo’n goede bescherming hebt meegekregen van Darius.’

‘Blij? Met een moshar? Laat me niet lachen.’

‘Onze kracht gaat verder dan alleen goed kunnen vechten. Je weet dat we ook ayem beheersen, neem ik aan?’ Ze draait zich naar hem toe en slaat haar armen over elkaar.

Hij doet een stapje naar achter. Hij rilt bij het idee van de magie van de mosharèn. ‘Luister, we hebben nu geen wapens of ayem nodig. We moeten alleen ontdekken wat er hier aan de hand is.’

‘En denk je niet dat ayem daarbij van pas kan komen? Als aluroloog zou je toch moeten weten dat de levende steden een grote bron van ayem zijn?’

‘Het is aluriloog! En natuurlijk weet ik dat. Daar gaat het hier niet om! We moeten op zoek naar de troonzaal, daar betaalt Darius ons voor.’ Jurinder laat zijn rugtas van zijn schouders vallen en slaat hem open. Hij pakt het dikste boek eruit, de *Aluria van west-Emysa*, het enige naslagwerk waar Hoya Torqizin goed in werd beschreven.

‘Ik had gedacht dat die oude man je meer zou interesseren dan Darius’ troonzaal.’

Jurinder kijkt naar haar op met het boek in zijn hand. ‘En? Hij is niet relevant nu. Ik denk dat het een projectie van de ziel van de alurin is. Hij zag ons misschien even, maar vond ons waarschijnlijk oninteressant. Dus laat me nu even lezen.’

‘Ik geloof er niks van dat Darius’ opdracht de reden is dat je deze klus accepteerde.’

Hij slaat de pagina’s hardhandig om. De huurling heeft een punt. De troonzaal interesseert hem het minst van de hele alurin. Zodra hij het aanbod van Darius kreeg, greep hij de kans om Hoya Torqizin te bezoeken, terwijl hij wist dat het de projectontwikkelaar slechts te doen was om de rijkdommen die er volgens de overlevering waren achtergebleven in de catacomben van de stad.

Het idee om als eerste van de moderne alurilogen Hoya te bezoeken, sprak hem vooral aan. Misschien zou het hem de bekendheid geven die hij nodig had om eindelijk door te breken, en meer financiën te krijgen voor grootschalig onderzoek naar de aluria.

Een moment staat hij zichzelf toe om voor zich te zien hoe hij de Amorda-prijs in ontvangst neemt. Hij zal de eerste aluriloog zijn die de felbegeerde wetenschapsprijs wint, wat hem extra bijzonder maakt. De uitreiking door koning Fresduur Amorda, in de alurin Zagrabe, een van de weinige bewoonde aluria, is het meest prestigieuze evenement van het jaar. Zijn gedachten dwalen verder, naar hoe koning Amorda hem zal complimenteren dat hij deze prijs op de jonge leeftijd van tweeënveertig jaar al wint, en naar wie hij daar allemaal voor zal bedanken als hij op het podium staat in de majestueuze theaterzaal in het centrum van Zagrabe. *Darius en Mare in elk geval niet.*

De theaterzaal van Zagrabe leidt zijn gedachten terug naar het moment. *Aluria van west-Emysa* beschrijft de troonzaal van Hoya Torqizin als de grootste zaal in het centrum van de levende stad, ondergronds. Er stond een troon voor de shahs die heersten over de bewoners van de alurin.

Mare stoot hem aan met haar voet. ‘Opletten.’

Jurinder kijkt op van het boek en springt op als de oude man weer verschenen is. Het rimpelhoofd schuifelt tussen de dansparen door in hun richting. Hij ontwijkt de dansers met gemak, ondanks zijn houderige bewegingen.

‘Ik stel voor om te dansen,’ zegt de huurling.

Jurinder kijkt haar met open mond aan. ‘Ik dans niet,’ zegt hij.

Haar ogen vernauwen zich. Dan barst ze in lachen uit.

Jurinder fronst. ‘Ik kan best dansen! Maar ik dans niet met mosha – eh – huurlingen. We hebben wel iets beters te doen!’

Haar lach verdwijnt. ‘Zoiets verschrikkelijks zou ik je toch nóóit aandoen, professor, dansen met een moshar? Vertel jij dan maar wat we gaan doen. Praatje maken met de oude man?’

‘Als jij nou eens je mond houdt, dat lijkt me een goed begin!’

Mare keert Jurinder haar rug toe en richt zich op de oude man. ‘Kijk nou waar ik mee opgescheept zit,’ zegt ze hem.

De oude man kijkt heen en weer tussen hen. Zijn lippen trillen.

‘Zie je!’ zegt Jurinder, ‘Hij is een echo! Als je ook maar een beetje verstand had dan zou je hebben geweten dat je buiten had moeten wachten. Aluria zijn onvoorspelbaar en gevaarlijk. Je hebt geen idee!’

Ze rolt met haar ogen. ‘Als ze zo gevaarlijk zijn, hoe kun je dan doen alsof je mij niet nodig hebt?’

‘Omdat ik niks heb aan spierbundels zonder hersens!’

Op zijn uitroep klinkt er weer een harde *kraak* en ze blijven beiden doodstil staan. De oude man staat er nog steeds, zijn ogen dichtgeknepen. Hij schudt zijn hoofd.

De dansers haperen. De mensen zelf niet, de jurken blijven zwieren en de muzikanten blijven spelen, maar *alles* hapert. Alles wat ze zien verdwijnt en verschijnt af en aan, als het geflits van onweer.

Jurinder stapt naar achter. ‘Zie je nou wat je doet?’

‘Wat *ik* doe?’ Mare grist haar bijl weer van achter haar mantel.

Het goud om hen heen flakkert als een kaars en van het ene op het andere moment verdwijnt het licht in een uitbarsting van duisternis.

Jurinder hapt naar adem, terwijl de muziek nog nagalmt in zijn oren.

Het is pikdonker.

Het enige geluid dat er nog klinkt is hun ademhaling en een zacht gedrup in de verte. Langzaam wennen zijn ogen aan de duisternis. Een zwak schijnsel valt door scheuren in de zoldering en creëert banen van licht. En te midden van de duisternis gloeien langzaam blauwe vlekken op.

De zaal is er nog steeds, een gigantische lege ruimte om hen heen. Een deel van de galerijen is ingestort, de beelden in stukken op de grond. De dikke laag bladgoud afgebladderd en de mozaïeken vervaagd. Plassen water op de grond, het turquoise mos – wat ook lichtgevend is, beseft hij nu – langs de wanden.

Langzaam loopt Jurinder naar voren, de zaal in. Hoewel dit precies is wat hij verwacht had te vinden, is hij toch voorzichtig. Want waarom zagen ze die echo? En waarom leek het alsof de oude man hen aankeek, als het slechts een echo was?

Mare komt naast hem staan en zet met een klap haar bijl op de grond. Ze leunt op de steel met haar handen. ‘Tevreden nu, professor?’

‘Sst!’

‘Wat?’

De grond trilt licht onder hun voeten. Gruis valt van de zoldering, de deeltjes helder te zien in de banen maanlicht die door de zoldering priemen.

Jurinder wervelt om zijn as en gebaart naar haar. ‘Hoe kun je zo achteloos zijn! We weten niet wat er aan de hand is hier, en waarom we die echo zagen. Voorzichtigheid is nog steeds geboden.’

‘Hou nou eens op. Kunnen we deze opdracht onderhand afronden? Waar is die troonzaal?’

Jurinder kijkt om zich heen. Aan het andere eind van de zaal ligt een verhoging, met een boog eroverheen.

‘Ik denk dat dit de troonzaal is.’

‘Mooi! En de schat?’

‘Ik zei het ook al tegen Darius. De geruchten over een schat kunnen van alles betekenen. Het kan net zo goed een bibliotheek zijn.’

‘Ja, dat is wat studieboeken zoals jij natuurlijk denken. Geloof me, het zijn edelstenen. Dat soort dingen weet onze Darius Jorel Han héél goed!’

Jurinder gebaart naar haar dat ze stil moet zijn, en zet een stap naar voren. Zijn voet zakt ergens doorheen. Het kraakt, waardoor zijn hart een slag overslaat. Hij blijft doodstil staan en kijkt naar zijn voeten. Twee lege ogen staren hem aan, de tanden een brede grijns – een schedel.

Een mensenschedel.

Hij tilt zijn voet weer op. De ribbenkast waar hij op trapte is gebroken. Hij kijkt om zich heen en zet zijn voet behoedzaam weer neer. De vloer is bezaaid met botten.

‘Lieve Irsha,’ zegt hij, ‘wat is hier gebeurd?’

‘Ik dacht dat jij alles wist.’

Jurinder stapt voorwaarts, maar kan niet voorkomen dat de botten breken onder zijn laarzen als hij verder loopt. Hij slikt en klemt zijn tanden op elkaar, terwijl hij door de dood waart.

‘Het is niet bekend waarom Hoya Torqizin werd verlaten,’ snauwt hij naar Mare, ‘behalve dat het de mosharèn zijn die de schuld ervoor dragen!’

‘Ongelofelijk!’ Ze stampst achter hem aan. ‘Niet alleen weet je niks over aluria, je zit er ook nog eens volledig naast! Het zijn de *mensen* aan wie wij het verlies van de aluria wijten, wist je dat? Dat heb je vast niet gelezen in die bibliotheek van je, op de universiteit waar alleen mensen mogen studeren.’

Jurinder snuift. ‘Alle studies hebben uitgewezen –’

‘Alle studies van *mensen*, ja. Je hebt zeker in Tidoori gestudeerd. Als je ook maar één keer de bibliotheken van Zagrabe had bezocht had je beter geweten.’

Jurinder wuift naar haar met zijn hand. ‘Het maakt niet uit,’ zegt hij. Ze hoeft niet te weten dat hij inderdaad nog nooit in Zagrabe is geweest. ‘Er zijn altijd meer oorzaken. Dat is de reden waarom studie nodig is.’

Hypothesen rollen door zijn gedachten. Een ziekte, of een burgeroorlog zou deze mensen kunnen hebben gedood. Maar wat het ook is, het heeft altijd met de alurin te maken. Aluria gaan niet zomaar dood. Dat wist hij al, maar het feit dat Hoya Torqizin nog leeft bewijst die theorie des te meer. Maar zelfs als een alurin niet sterft, kan het er onleefbaar worden voor de bewoners. Verwaarloosde aluria kunnen dodelijker zijn dan een epidemie of oorlog, dat bewijst de gestoorde alurin Gilgama in het verre noorden. Maar dat is zeldzaam.

Gezonde aluria kunnen hun bewoners beschermen tegen ziekte en de sfeer in de stad zo goed houden dat er nooit een burgeroorlog uitbreekt.

Een aanval van buiten kan de bewoners doden, dat kan.

In theorie.

In de lange geschiedenis van de aluria zijn er geen bewijzen dat een alurin ooit is aangevallen door anderen. Aluria zijn te sterk, en kunnen in een opwelling hun eigen muren hoger laten groeien, vijandige soldaten wegmaaien, stenen op ze afvuren, wat dan ook. Zolang de bewoners – de mosharèn die hier gewoond moeten hebben – goed zorgden voor hun alurin.

Dus wat gebeurde hier? Bewoners die slecht zorgen voor de alurin leidt bijna nooit tot de dood van een alurin, en ook niet altijd tot het einde van een samenleving. Dus waarom zijn deze mensen hier gestorven? Ze woonden in een alurin die hen kon beschermen, als ze die goed hadden verzorgd.

Misschien was het ayem. *Aluria zijn een bron van ayem, zoals Mare zei.* Hij moet toegeven dat ze meer over aluria weet dan hij had gedacht. En het is waar: mosharèn zijn meestal criminelen, maar ze zijn ook van nature goed in het gebruik van ayem, de natuurkracht die de aluria hun leven geeft. Hij zucht als hij moet toegeven dat Mare nog van nut kan zijn om het lot van Hoya Torqizin te achterhalen.

Hij legt de laatste stappen naar de verhoging haastig af. Liever staat hij geen moment langer dan nodig te midden van de laatste bewoners van de alurin. Hij beklimt de treden, zorgvuldig om nog een skelet heen, naar het hoogste niveau, waarop de resten van een troon staan.

De grond trilt weer, harder dit keer. Jurinder houdt in, maar het trillen zet niet door. In de stilte kan hij wel iets anders onderscheiden. Gerommel, alsof het ver weg onweert. *Hoelang hebben we nog, voordat de stad volledig instort?* Hij werpt een blik op Mare, die niet ver achter hem staat, met haar bijl nog steeds in haar hand.

‘Wat is er nu weer?’ zegt ze hard. Te midden van de dreiging van Hoya Torqizin stelt haar ruwe energie Jurinder onverwacht gerust. Hij schudt zijn hoofd.

‘Niks.’

Haastig keert hij zich naar de troon. Dat was de informatie die Darius had opgedoken – dat er een troon was, ingezet met edelstenen. Gezien grootsheid van de verhalen over Hoya Torqizins schat, verwachtte Darius flinke diamanten.

De troon staat nog grotendeels overeind. Stenen armleuningen, en een deel van de brede rugleuning. Jurinder zet zijn rugtas weer neer en graait erin naar zijn trouwe kwastje. Hij blaast op de armleuning en knielt ernaast. Stof dwarrelt omhoog, en hij veegt met de zachte haren van de kwast over het oneffen oppervlak van de armleuning. Een glimmende vorm komt onder het stof vandaan.

‘Dit is het,’ zegt hij. Hij glimlacht. Ondanks alles is het een bijzondere vondst. Hij veegt hier en daar nog wat stukjes schoon. Edelstenen van verschillende kleuren glimmen hem toe. In het schemerdonker kan hij hun kleuren nauwelijks onderscheiden, maar hij herkent topaas, smaragd en roiya.

Hij wrikt aan de voorste steen, een heldere roiya, die komt makkelijk los. Hij kijkt even naar de groene steen. Roiya is vooral gewild onder beoefenaars van ayem, omdat het mineraal de kracht van ayem versterkt. Ze zijn veel waard op de mineralenmarkt. Hij laat hem voorzichtig zakken in zijn tas en richt zich op de volgende.

‘Goed gedaan,’ klinkt Mare’s stem vlak achter hem. Hij kijkt naar haar om en –

Haar bijl hangt vlak boven zijn oog.

Zo dichtbij, dat hij de punt niet eens scherp kan zien.

‘Mare, wat –’

‘Het spijt me werkelijk,’ zegt Mare met een grimmige blik.

Deel 2. De huurling

De ogen van de professor zijn groot en kijken heen en weer van haar bijl naar haar. Mare houdt de bijl stil boven zijn ogen en wenst dat ze hem gewoon meteen had gedood, toen hij nog met zijn rug naar haar toe zat. *Geef je slachtoffer nooit de kans om te smeken.* Dat is de regel die ze in de bende aanhouden.

‘Mare, ik weet niet wat je wil, maar kunnen we er samen niet uitkomen? We zijn al zo ver gekomen, jij en ik –’

‘Houd je mond!’ zegt ze.

Ze herinnert zichzelf eraan dat ze niet langer bij een bende zit. Ze hoeft zich niet te houden aan hun regels. Maar is dat ook juist niet de reden dat ze hier terecht is gekomen, op deze knullige missie naar de schat van een alurin? Als ze de opdracht snel afrondt en haar geld int, kan ze misschien een ander soort opdrachten aannemen. Opdrachten zonder moord.

‘Mare, je kan dit niet doen!’ pruttelt Jurinder.

‘Je zei zelf dat ik meer spieren dan hersens heb, het tegenovergestelde van jou! Ik kan je makkelijk aan. Dus vertel me, die troon, is dat het? Is dat de schat waar Darius ons voor stuurde?’

‘Ik – ik denk het! Maar je kan dit niet – Hoya is niet dood, dat weet ik nu zeker! En je weet niet hoe hij reageert op geweld –’

‘Oh nu maak je je opeens weer zorgen om de alurin. En daarnet toen je glimmende stenen aan het jatten was, niet?’

‘Een paar edelstenen verwijderen is iets heel anders dan een moord! Je weet niet hoe een alurin daarop reageert, zeker eentje die zo lang heeft geslapen als Hoya en –’

‘Kan me niet schelen.’

De professor beweegt een beetje naar achter.

Mare heft haar bijl en Jurinder slaat zijn armen om zijn hoofd. Op dat moment trilt de grond weer en rolt een diep gedreun door de ruimte, stenen vallen om hen heen en stof slaat op haar keel. Door de trilling valt ze achterover van de verhoging, met een klap tussen de verdroogde botten. Haar bijl klettert naast haar op de stenen vloer en Mare kan net voorkomen dat hij haar raakt door opzij te rollen – waardoor ze oog in oog komt met de gapende blik van een schedel. Turquoise mos achter de oogkassen maakt dat hij haar aan lijkt te kijken met blauw gloeiende ogen.

De grond blijft schudden terwijl Mare haastig op staat. De vloer onder haar bijl komt omhoog, waardoor hij dreigt weg te rollen. Ze grist hem van de grond. Met grote ogen kijkt ze om zich heen, als overal hoekige vormen uit de grond omhoog schieten, krakend en schokkend. Vierkant en rond, met spitse toppen en gaten en uitstulpingen. De vormen – die er steeds meer gaan uitzien als een miniatuurstad, met kleine huizen, bruggen en torens – groeien om haar heen, schuiven heen en weer over de grond. Eentje komt tot haar schouder, draait zich naar haar toe en schiet op haar af. Het huis ramt zijn spitse dak tegen haar borst en gooit Mare achteruit tegen de muren van een ander gebouw.

Ze springt op en zwiept haar bijl in het rond, raakt een toren met een oorverdovende klap. De stenen brokkelen af en de toren zakt in elkaar, maar twee nieuwe groeien in zijn plek, nu boven Mares hoofd uit.

‘Stop!’

Jurinders stem klinkt een eind achter haar. Ze draait zich woest naar hem om.

‘Stop? Je bent een aluriloog van niks! Hoe kun je ons hierin hebben gebracht! We –’ Een harde vorm ramt tegen haar rug en Mare valt voorover tegen twee kleine huizen aan, die breken onder haar gewicht. Scherpe randen van de gebroken steen rijten haar kleding kapot en schaven haar huid. Grommend duwt ze zichzelf overeind, haar handen in het lichtgevende mos. Scherven steken er doorheen en snijden haar handpalm open. Ze gromt van de scherpe pijn en kijkt om zich heen naar haar bijl. Die is verdwenen.

‘Kradakar!’ scheldt ze, met al haar energie. De huizen om haar heen wijken een moment naar achter, maar komen dan weer op haar af.

‘Mare, stop, wees rustig!’

Ze schopt tegen een torentje, dat instort, als een ander haar andere been onderuit haalt en ze weer met haar rug op de grond klapt. De lucht slaat uit haar longen en zwarte vlekken dansen voor haar ogen. De pijn in haar hand en rug echoën door haar heen.

Ze knijpt haar ogen dicht en wenst alweer dat ze deze klus nooit had aangenomen. Maar wat moest ze anders? De bende wilde haar niet meer hebben – belachelijk, ze was misschien wat ongeduldig af en toe, maar als ze geweld gebruikte was dat altijd voor de bende. En nu wilden ze haar niet meer?

Ze klemt haar lippen op elkaar. *Je bent sterker zonder de bende, in je eentje. Ze waren je loyaliteit niet waard.* Als ze het maar vaak genoeg tegen zichzelf zegt, gaat ze het misschien geloven. Had ze nu maar niet net die achterlijke professor getroffen, die op elke heuveltop en bij elke straatsteen wilde stilstaan om aantekeningen te maken, dan was deze opdracht allang afgerond geweest.

‘Mare!’ roept Jurinder, ‘we moeten juist niet vechten!’

Ze rolt om en duwt zichzelf omhoog. Haar rug protesteert, en haar arm brandt. Als ze hem aanraakt is het vochtig. Bloed. Pijn schiet door haar bovenarm. *Verdomme.*

‘En die stomme Hoya ons laten vermoorden? Vergeet het maar!’

Langzaam komt ze overeind. De scheve huisjes om haar heen wiegen heen en weer en veranderen continu. Ze worden breder of juist smaller, groeien extra ramen en balkons uit hun muren, soms groeit er een nieuwe toren dwars door de muur van een ander, als een woud van onkruid om hen heen, het lichtgevende mos op hun muren. Maar op dit moment vallen ze haar niet meer aan.

Als ze rechtop staat is Jurinder vlakbij. Zijn bril is gebroken, en op zijn gezicht zit een bloederige schram.

‘Je ziet er een stuk beter uit zo,’ zegt ze.

Jurinder kijkt haar aan door de barsten in zijn brillleglazen. ‘Ja – ja eh – jij ook. Zeg, zie je dat ze ons niet meer aanvallen nu je je bijl niet meer in je hand hebt?’

Mare kijkt om zich heen. De huisjes en torentjes staan om hen heen en bewegen zacht, als riet in de wind. Nu pas ziet ze dat ze ook groeien op de zoldering, op de muren, en uit de standbeelden op de galerij, vergezeld door het langharige mos wat overal groeit en kruipt, de houtachtige geur zwevend op de sporen in de lucht.

‘Deze alurin is gestoord...’ fluistert ze.

Jurinder duikt ineen. ‘Sst! Wil je niet de alurin beledigen terwijl we erin staan!’

‘Volgens mij is het anders jouw geschreeuw waardoor hij zo reageert!’

‘Je hebt een punt. Aluria zijn erg gevoelig voor de emoties van zijn bewoners, wat wij nu eigenlijk zijn.’

Ze staan stil te luisteren naar het geluid van onweer, dat nog steeds om hen heen klinkt.

‘Misschien eh –’ Jurinder zet zijn kapotte bril rechter, wat niet helemaal lukt, ‘misschien is het beter als je me niet vermoordt?’ Zijn stem is hoger dan normaal.

Mare snuift. ‘Ik kan je ook buiten vermoorden, verder weg van Hoya.’

Hij knikt. ‘Ja – ja dat kan. Of nou, liever niet. Maar daar hebben we het buiten nog wel over. Eerst moeten we hier uit zien te komen.’

Ze haalt haar schouders op. ‘Jij bent de aluriloog. Wat is je plan?’

‘Ik weet het niet,’ fluistert hij, ‘maar ik denk – ik denk dat Hoya wil dat we eh... dansen.’

Mare kijkt hem aan. Ze kan het niet helpen. Ze lacht. Toen ze eerder de dansers zagen, in de bizarre droomstaat van de alurin, had ze echt zin om te dansen. Toen ze jong was, en in de Tidoori woonde, bezocht ze weleens dansavonden met haar vriendinnen. Dat veranderde toen mosharèn steeds minder welkom waren in de stad, maar de aanblik van het gala had haar toch laten terugverlangen naar die tijd. Een tijd die nu net zo onwerkelijk leek als het verdwenen gala.

Toch vindt ze het idee om met deze Jurinder te dansen ongeveer even aantrekkelijk als zoenen met een schildpad. Deze man heeft duidelijk een hekel aan mosharèn. Het zijn mannen zoals hij, waardoor het leven in Tidoori niet meer mogelijk was voor haar en andere mosharèn. Ze had dan ook geen enkel bezwaar gehad tegen Darius' opdracht om de professor te vermoorden. De professor was alleen nodig om de oude alurin en zijn schat te vinden, daarna kon ze het prima alleen af.

Door die gedachten schuiven de huisjes in een schok dichter naar haar toe, en hellen over haar heen. De meesten zijn inmiddels groter dan zij. Het mossige licht brandt achter hun ramen en deuren.

Deze alurin geeft haar de rillingen. Ze is wel eens in Zagrabe geweest, een miljoenenstad, en de grootste bewoonde alurin ter wereld. De energie daar is zo anders dan in deze verlaten alurin. Ze heeft wel eens gehoord dat er daar een groep mosharèn is die de alurin in de gaten houden, in opdracht van koning Fresduur Amorda. Ze vraagt zich af of dat het verschil maakt.

'Wat denkt Hoya?' zegt Jurinder zacht. 'Je zei net zelf dat mosharèn ayem kunnen gebruiken. Dus gebruik het. Waarom reageert de alurin zo?'

Mare werpt hem een blik. 'Omdat jij zo irritant bent!' snauwt ze naar hem. 'Het is allemaal jouw schuld. Je had beter voorbereid moeten zijn! Dat noemt zich aluroloog.'

Hij wijst met zijn vinger naar haar. 'Luister, ik heb jou gewaarschuwd dat je je wapens moest wegstoppen! Jij wilde niet luisteren en probeerde me zelfs te vermoorden!'

Ze zwijgen als het gerommel weer aanzwelt en de grond weer trilt onder hun voeten.

'Kradakar!' Mare stampet met haar laarzen op de grond als de beving in kracht toeneemt. Ze scheldt, totdat ze beseft dat ze zich gedraagt als een klein kind. Het herinnert haar aan het moment vlak voordat ze haar uit de bende zetten.

En even – heel even – begrijpt ze het.

Het trillen van de grond neemt af. Ze haalt diep adem en heft haar hand naar Jurinder. 'Goed,' fluistert ze, 'wees stil.'

Met een zucht doet ze haar ogen dicht en luistert.

Luistert *echt*.

Het is iets wat ze niet graag doet. Natuurlijk moest ze Jurinder vertellen dat ze goed is in het gebruik van ayem. Het zijn de gebrekkige mensen die dat niet kunnen. Maar om eerlijk te zijn is ze er nooit echt goed in geweest. Ze vindt het altijd moeilijk om haar hoofd genoeg leeg te maken om de ayem echt te laten stromen. Zoals nu weer. *Stop nou met al die gedachten.*

Ze zet haar zintuigen aan. Luistert. Ruikt. Proeft.

Haar hart slaat in haar borst, haar bovenarm en handpalm kloppen van de hete pijn. Het gerommel om hen heen is nu volledig verstild. Haar voeten zijn vermoeid van het vele lopen, haar huid een beetje bezweet. Een luchtstroom strijkt langs haar wangen, heel zacht. De geur van het mos vermengt zich met haar eigen lichaamsgeur. De zwevende muziek van het gala klinkt ergens diep in haar binnenste. Tonen die weerklinken in haar borst en blijven rondzingen.

Ze roepen beelden van vroeger op, dansen met vrienden, toen ze haar galajurk nog weleens droeg. Lachen. Wat lachten ze veel, vroeger.

'Wat zie je?' fluistert Jurinder, vlakbij haar. 'Je weet dat aluria communiceren met beelden, hè,' zegt hij, 'beelden en emoties, dat is wat ze kunnen. Ze hebben geen woorden.'

Mare knikt, haar ogen nog steeds gesloten. De pijn in haar schouder en hand worden minder. *Hoya, denkt ze, wat wil je me zeggen?*

Een herinnering, aan zomeravonden in Tidoori, is het beeld dat Hoya uitkiest. Mare glimlacht om die herinnering uit haar verleden. Zij, met haar vrienden, samen wandelend over de boulevard langs de oceaan. De lichtjes van de haven schitterend in de verte. Hand in hand dansten ze langs het water en flirtten met de matrozen. Het beeld schijnt een licht in haar hart. Ze ademt diep in. De lucht in de ondergrondse zaal is koel en aardeachtig, met tonen van het turquoise mos en lichtend leven.

Ergens diep van binnen knaagt de vraag. Zou Jurinder gelijk hebben en zijn het de mosharèn die de schuld hebben aan het verval van de aluria? Wat als koning Fresduur Amorda gelijk had door mosharèn aan te stellen om Zagrabe te verzorgen? Er zijn zelfs mosharèn die geloven dat de levende steden de mosharèn nodig hebben. En dat het verval dus hun schuld is. Die gedachte heeft haar altijd dwars gezeten. Het is onzin, want mensen zijn verwant aan de mosharèn, zoals de mosharèn verwant zijn aan de sharèn. En hoe kun je de schuld schuiven op je broeders en zusters, terwijl je er zelf bij was?

In haar gedachten verschijnen weer beelden. Beelden van de dansers, hun zwierende rokken en ritmische bewegingen. Hun bloemige geur prikkelt in haar neus. Ze glimlacht om Hoya's keuze om haar de dansers te laten zien. Als ze beter kijkt naar de paren herkent ze de donkere mosharèn huidskleur en tatoeages. Niet bij iedereen. Sommigen zijn mensen. Mensen met lichte en donkere huid, maar het is duidelijk dat het mensen zijn, en geen mosharèn, doordat ze niet de traditionele tatoeages hebben. Mosharèn en mensen dansten hier samen, lang, lang geleden.

Haar wangen gloeien als ze zich realiseert dat Hoya haar gedachten over mensen en mosharèn moet hebben gehoord, en dat hij haar daarom nu de dansers laat zien. De dansparen zwieren door haar geest en voegen nog iets toe aan het lichte gevoel wat Hoya haar al gaf.

Als ze haar ogen opendoet heeft ze het gevoel dat er meer ruimte is in haar hoofd en haar borst. Jurinder heeft zijn kapotte bril afgedaan, waardoor ze zijn ogen beter kan zien. Ze zijn groenig, en het lijkt wel alsof ze haar voor het eerst zien.

Zijn blik maakt dat ze stil blijft staan, en ze hem ook beter ziet. Hij is misschien wel jonger dan ze eerst dacht. En aantrekkelijker. Het dringt tot haar door dat het Hoya is, die haar deze gevoelens geeft, maar het maakt haar niet eens uit. Dit is zoals het moet zijn.

Ze pakt langzaam de hand van de professor.

'Hoya wil dat we dansen,' zegt ze.

Ze pakken elkaar vast in danshouding. Hij is voorzichtig met haar hand waar de diepe snee in zit, ze strengelen alleen hun vingers in elkaar. Mare realiseert zich dat ze de man tijdens hun hele reis nog niet heeft aangeraakt. Nu ze zo dichtbij hem staat, dringt zijn geur tot haar door. Zweet, maar ook iets zoets. Hij is net iets langer dan zij.

'Wals?' vraagt hij.

'Volgens mij dansten de dansers van het gala de Tirgeze Spin.'

Hij knikt, en zet een voet naar voren. Ze volgt zijn leiding, hun passen houderig en aarzelend, maar na de eerste draai voelt ze zich zekerder. Deze dans heeft ze vroeger veel gedanst.

De huisjes en torentjes springen aan de kant als ze dichterbij komen. Sommigen draaien mee als ze samen een draai maken en Mare glimlacht om hun bijna menselijke reactie, terwijl ze dansen op de muziek die ze in haar hart hoort. De Tirgeze Spin is altijd haar favoriete dans geweest, omdat er zoveel draaien in zitten. Het geeft haar het gevoel te kunnen vliegen, zelfs nu ze haar stijve bende-uniform draagt.

Als ze uit een draai komt en Jurinder haar weer opvangt, ziet ze het begin van een glimlach op zijn gezicht. 'Je danst goed, voor een huurling,' zegt hij.

'Jij doet het ook beter dan ik verwacht had. Voor iemand die altijd zijn neus in de boeken heeft.'

'Als professor moet je ook de gala's bezoeken,' zegt hij, 'om financiers te spreken voor nieuwe onderzoeken.'

'Heb je daar Darius ontmoet?'

'Ja. Hij was de organisator van het Lentebal in Tidoori.'

'Weet ik, ik was daar ook.'

'Ik heb geen mosharèn gezien daar. Ik bedoel – ik heb jou niet gezien.'

'Klopt, ik probeerde hem te bestellen, dus ik deed mijn best om niet gezien te worden.'

'Wat?'

'Doe nou niet alsof dat erg is.'

'Darius is een vooraanstaande –'

‘Strontvlieg. Weet je dan niet dat hij mensen uit hun huizen laat zetten voor zijn hotels langs de kust? Dat hij belasting ontduikt en de regering manipuleert? Oh, en hij gaf me de opdracht om je te vermoorden. Dus hij is je loyaliteit niet waard, professor. De mijne ook niet, nu ik erover nadenk.’

Jurinder is stil terwijl ze blijven draaien en zwieren en bestudeert haar met zijn ogen. Het ritme van de dans zingt door haar lijf, sterker dan ze ooit heeft gevoeld. Het besef dat dat Hoya is, dringt langzaam tot haar door. Jurinder zei al dat aluria communiceren met gevoel. Ze glimlacht als ze weer een draai maken. Als ze weer rustiger bewegen klinkt de muziek niet langer alleen in haar hart. De muzikanten spelen weer, op een houten verhoging achter haar.

Het gouden licht van het gala bloeit weer op en het is alsof de zon achter de wolken vandaan komt. De huisjes en torentjes trekken zich terug en veranderen in vorstelijke pilaren en standbeelden.

Jurinder en Mare draaien mee in de stroom van dansers, hun stoffige reiskleding in scherp contrast met de prachtige feestgangers.

Jurinders blik is zachter geworden, als hij naar haar kijkt.

‘Het spijt me,’ zegt hij, ‘ik had meteen naar je moeten luisteren toen je voorstelde om te dansen.’

Mare houdt haar hoofd schuin en knikt naar hem.

‘Deze werkelijkheid,’ zegt hij zacht, ‘ik denk dat het een droom is van Hoya Torqizin. Niet een droom zoals wanneer je slaapt, meer een bewuste droom. Eentje die wij verstoorden.’

‘Kan dat? Ik heb nog nooit gehoord van dromende aluria.’

‘Ik ook niet, maar wel van aluria die zijn verwaarloosd en die er door de millennia heen vreemde gedragingen op nagehouden hebben. Heb je nooit gehoord van Gilgama, de alurin die gek geworden is na een oorlog?’

Ze knikt. ‘In Nagdana. Het was de eerste alurin van de sharèn op dat continent.’

Hij glimlacht kort. ‘Ja, die. Ik geloof dat het daar de sharèn zelf zijn die de alurin hebben verwaarloosd.’

Mare kijkt hem aan. Zijn blik is zo anders dan toen ze de zaal voor het eerst binnenkwamen.

‘Wat ik wil zeggen,’ gaat hij verder, ‘is dat het kortzichtig van me was om de val van alle aluria te wijten aan de mosharèn.’

Ze staan abrupt stil als de oude man weer verschijnt. Hij staat pal voor hen, en kijkt hen om beurten aan.

‘Excuseer,’ zegt Jurinder tegen hem, ‘het was niet onze bedoeling om hier te komen, vandaar onze ongepaste kledij.’

De man antwoordt niet, maar pakt hen beide vast, zijn benige handen op hun schouders. Zijn ogen zijn turquoise, en boren zich in die van Mare.

Ze hapt naar adem. ‘Hoya,’ zegt ze, ‘Dit is Hoya.’

Jurinder knikt ‘Ik dacht het al,’ fluistert hij, ‘hij is het zelfbeeld van de alurin, een manier waarop sommige aluria communiceren.’

De alurin glimlacht met het gezicht van de oude man. Zijn gezicht verkreukelt in een wirwar van rimpels door de brede lach. Hij slaat zijn armen om hen heen en trekt ze beiden tegen hem aan. Beelden spoelen over Mare heen, beelden van Hoya Torqizins bloeitijd.

Statige huizen langs brede lanen, torens en bruggen, de bewoners rijk gekleed, mosharèn, sharèn en mensen in harmonie. Lachend in de zon, hun kleding afgezet met het lichtgevende mos en een weelde aan edelstenen. Handelaars met grote karren, goed gevulde kramen, winkels en terrassen.

Ze flitsen door de tijd en zien de alurin leger worden. De eerste bewoners verdwenen. Stof waait door de straten en barsten schieten in de huizen. De wind tussen de gebouwen klinkt als gehuil, het blauwe mos verliest zijn glans en de bewoners lachen niet meer. Ze maken ruzie met elkaar. Mens tegen moshar. De harmonie een verdampte luxe.

Ze huilen.

Schreeuwen tegen elkaar, en vechten voor hun leven als Hoya afbrokkelt om hen heen. Hen insluit in de catacomben, en de troonzaal verandert in een grafkelder.

‘Dat is het,’ fluistert Jurinder, zijn stem dwars door de droombeelden van Hoya, ‘dit is precies de hypothese waar ik onderzoek naar doe. Aluria hebben een band met hun bewoners, met hun scheppers. Als die band verbroken wordt, als de scheppers hun alurin verlaten, wie zorgt er dan nog voor de geest van de stad? De bewoners die achterblijven hebben andere prioriteiten, begrijpen de alurin niet en hebben geen contact, ze maken de geestelijke pijn van de alurin soms zelfs erger, door niet alleen met de alurin, maar ook met elkaar slecht contact te hebben ...’

Mare richt zich op de stille man die de alurin is. De oude ogen glanzen in zijn diepe kassen. De waarheid van Jurinders theorie galmt in haar hart met elk woord dat hij zegt.

Ob Hoya, denkt ze, alsof ze spreekt tegen de man, *het spijt me voor je, dat je zo lang alleen bent geweest.*

‘Bewonderenswaardig,’ zegt Jurinder zacht tegen hem, ‘hoe je jezelf hebt beschermd tegen eenzaamheid, door deze droom te creëren.’

Hoya schudt zijn hoofd, en weer ziet Mare beelden, herinneringen die niet van haar zijn, maar dwars door haar zicht lopen, alsof haar brein niet kan besluiten welk beeld ze nou eigenlijk ziet. Hoya toont haar beelden van henzelf, zoals hij hen zag.

Hun geruzie, toen ze binnenkwamen, haar moordpoging. Nu Hoya het haar laat zien, is het gekleurd met zijn herinnering. Een golf van misselijkheid spoelt door haar heen als ze zichzelf de bijl ziet heffen boven Jurinder. Het beeld trilt en verandert. De oude man loopt tussen de dansers die hem niet zien, maar langs hem heen gaan als schimmen in de mist. De oude man dwaalt door de lege straten.

Altijd alleen.

En dan zijn zij daar weer. De professor en de huurling. Ze dansen. Dansen tussen de wiegende torens en het blauwe mos, totdat de gouden dansparen weer om hen heen waaien als bloesemblaadjes in de lente.

De man lacht weer en knikt. Legt zijn handen op hun beide wangen.

‘Hij is dankbaar,’ zegt Mare zacht, zodra zijn emotie tot haar doordringt, ‘hij heeft de droom niet bewust gemaakt. Hij was erin verloren. Verdwaald in een hallucinatie, totdat wij kwamen.’

Ze stompt zacht tegen Jurinders arm en kijkt hem aan. ‘Wij hebben hem bevrijd.’

Jurinders glimlach komt langzaam op haar woorden. Ze kijken terug naar Hoya. Hij knikt.

‘Hij wil dat we blijven,’ zegt Mare, ‘lieve Irsha, ik denk dat we de eerste zijn met wie hij echt contact heeft sinds ... Sinds millennia ...’

Jurinder kijkt haar aan. ‘Maar we kunnen niet blijven. We hebben niet genoeg voorraden, we moeten terug naar Darius.’

Dan laat Hoya hen los. Hij vouwt zijn handen samen, en dan weer open. In zijn handen ligt een struikje van het turquoise mos. Hij heft zijn handen naar hen. Na een blik op Mare, neemt Jurinder het mos van hem aan.

Zodra Jurinder het mos vast heeft, verdwijnt de oude man. Hij lost op in het gouden licht van de danszaal, alsof hij er nooit is geweest. Jurinder staart naar het mos. ‘Wat wil hij nu ...’

Mare grijpt zijn arm, als de betekenis tot haar doordringt. ‘Heb je ook de visioenen gezien, net? De beelden die Hoya ons liet zien?’

‘Een beetje, maar niet duidelijk,’ zegt hij hoofdschuddend, en Mare onderdrukt de neiging om hem uit te schelden voor gebrekkig, ayemloos mens. Daar kan hij ook niks aan doen. Ze pakt zijn hand met het mos.

‘Hoya Torqizin in de bloeitijd – de alurin was vergeven van dit mos.’

Jurinder staart ernaar. ‘Wacht,’ zegt hij. Hij duwt haar het mos in de hand. Hij knielt midden in de danszaal, en graaft weer in zijn tas. Het dikke boek waar hij eerder in studeerde komt eruit. Hij bladert en mompelt, drukt zijn bril op zijn neus.

Jurinder prikt in een bladzij van het boek.

‘Ha! Inderdaad! Hier. *Hoya Torqizin stond bekend om zijn turquoise schatten, waarvan gezegd werd dat ze genezende kracht bezaten voor een groot aantal kwalen. Waarschijnlijk waren het mineralen die leken op roiya, de*

edelstenen waarmee ayem versterkt kan worden. Vele mijnbouwers hebben later de streek bezocht, maar nooit de mijnen met de beroemde blauwe edelstenen gevonden. Het is niet bekend wat er met de edelstenen is gebeurd, en of die er ooit geweest zijn...'

Hij kijkt naar haar op. 'Het zijn dus nooit edelstenen geweest,' zegt hij langzaam.

Mare staart naar het mos in haar handen. De snee in haar handpalm, onder het mos, groeit dicht terwijl ze ernaar kijkt, de pijn vervliegt als een droom bij ontwaken. Ze lacht en kijkt Jurinder aan. 'Het mos is de schat van Hoya Torqizin.'

De weg terug naar boven is makkelijker te vinden dan hun tocht naar beneden. Bijna overal worden ze nu bijgelicht door het mos, dat helderder schijnt dan op de heenweg, alsof Hoya met hen meeloopt naar boven.

Mare glijdt met haar vingers door het zachte mos. 'Ik heb een idee.'

'Nee toch,' mompelt Jurinder.

Mare lacht en duwt tegen zijn schouder. 'Ik stel voor dat we Darius die ene roiya brengen, die je uit de troon hebt gehaald, en daarna hier terugkeren. Er is hier werk te doen.'

Het mos om hen heen gloeit nog sterker op. Golven roze licht pulseren er doorheen, zacht hummend.

Jurinder stapt naar buiten, het zonlicht in. Hij kijkt achterom naar Mare, die nog op de drempel staat. 'Ik denk dat we daar een uitstekend team voor zijn,' zegt hij.

Einde

~~~~

Meer werk van Robin Rozendal is te vinden op www.robinrozendal.nl

Ook te vinden op Instagram, Facebook & Youtube:

www.facebook.com/robinrozendal

www.instagram.com/robin_rozendal_art

<http://www.youtube.com/c/robinrozendal>